

[Socialministeren]

tidligere har understreget, og hvad der tidligere er blevet sagt gang på gang her i tinget: den midlertidige refusionsordning er et led i de foranstaltninger, der blev besluttet for at nedsætte erhvervenes omkostninger og dermed fremme beskæftigelsen. Hensigten med ændringen har således været at gøre det mere attraktivt for arbejdsgivere at antage nye medarbejdere, fordi de ikke længere har den økonomiske risiko ved at skulle betale dagpenge til medarbejdere, der er syge længere end 3 uger. En nedsættelse af karenstiden for selvstændige kan ikke ses som en opfyldelse af dette formål. Når man ønsker en nedsættelse af karenstiden her, er det ud fra andre betragtninger. Jeg vil derfor samtidig understrege, at udgangspunktet for den særlige refusionsordning med lempelse af dagpengepligten for arbejdsgivere har været, at der i øvrigt ikke skulle ændres ved dagpengelovens grundprincip om en arbejdsgiverperiode – og herunder en karenstid for de selvstændige – på 5 uger.

Jeg skal for en ordens skyld bekræfte, at en nedsættelse af karenstiden, således at udbetalingerne overgår til det sociale udvalg efter 3 ugers sygdom, vil medføre en merudgift for det offentlige på i alt ca. 25 mill. kr. årligt. Først når vi nærmer os udløbet af perioden for den midlertidige refusionsordning, skal der tages stilling til, om denne ordning skal ophøre eller den bør forlænges. Den drøftelse, der i dag er lagt op til med dette forslag, hører efter min mening hjemme på det tidspunkt og ikke nu. Regeringen kan således ikke tilslutte sig forslaget.

Svend Andersen (Bornh. a.) (S):

Vi kan heller ikke fra socialdemokratiets side medvirke til de to forslags gennemførelse. Fremskridtspartiets forslag, som det vistnok er tredje gang at folketinget får lejlighed til at afvise, er nu blevet udformet på en måde, der viser partiets sande ansigt. Fremskridtspartiet, der efter eget udsagn er det næststørste arbejderparti, fremsætter her et forslag, der direkte er vendt imod de arbejdere på en virksomhed, der rammes af sygdom. Indførelse af karensdage i dagpenge-lovgivningen er jo ikke nytænkning, som det påstås fra forslagsstillernes side, men derimod en tilbagevendende til tidligere tiders tilstande, som vi klart må vende os imod.

Den anden del af fremskridtspartiets forslag går ud på, at staten skal overtage de sidste 4 uger af arbejdsgiverperioden. Hermed sker der altså en ændring af den midlertidige ordning, hvor den 4. og 5. uge bliver refunderet arbejdsgiverne, idet denne ordning ved forslaget gøres permanent.

Det eneste, jeg kan være enig med forslagsstillerne om, er, at den samlede udgift vil være omkring 1 mia kr. Det, fremskridtspartiet hidtil har villet yde penge til, har i hvert fald ikke været erhvervsfremme, og det har heller ikke været udvidelse af den offentlige sektor. Det eneste, der med sikkerhed kan siges om forslaget, er, at det vil øge beskæftigelsen i den offentlige sektor, idet betalingen af sygedagpenge i et meget stort antal sygdomstilfælde, der før blev klaret i stort set samme arbejdsgang som lønudbetalingen, nu skal overføres til det offentlige.

Påstanden om, at forslagets gennemførelse vil betyde ca. 50.000 mere i arbejde på virksomhederne, er lige så ubegrundet denne gang, som den var, da den sidst blev fremsat, og jeg skal derfor meddele, at vi ikke kan medvirke til forslagets gennemførelse.

Hvad angår flerpartiforslaget om begrænsning af de selvstændige erhvervsdrivendes egenperiode, om nedsættelse af denne fra 5 til 3 uger, må jeg gentage, at forslaget bryder med vores opfattelse af, at arbejdsgiverperioden, således som den er aftalt imellem arbejdsmarkedets parter, må bevares – og dermed altså også de selvstændige erhvervsdrivendes egenperiode.

Den eneste begrundelse efter min opfattelse for at foreslå en nedsættelse af egenperioden er, at det offentlige midlertidigt refunderer arbejdsgivernes 4. og 5. uge for lønmodtagere, men denne ordning er som bekendt midlertidig, og den skal udelukkende ses som et led i en større samlet plan til gavn for beskæftigelsen.

Jeg vil godt understrege, at vi betragter denne ordning som midlertidig, og jeg har aldrig før lagt skjul på, at vi ikke tillægger ordningen nogen særlig egentlig beskæftigelseseffekt, selvstændigt betragtet. Det er en ordning, der kun skal ses som et led i et forlig, og som kun har værdi, når den ses i sammenhæng med den samlede beskæftigelsesplan. Denne sammenhæng finder vi ikke er til stede i det foreliggende forslag, og vi kan